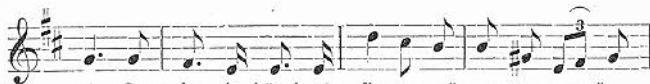

96.

Amerikavisan.

Hurtigt.

1. Vi sål - de vå - ra hem-man och gaf oss se-dan

ut, Som fo-geln här bort - fly-ger, när som-ma-ren är

slut; Han kommer en gång å - ter, när vå - ren skri-der

fram, Men vi få al-drig skå-da vårt kä-ra fo-ster - land.

2. Vi tänkte att förljufva det sista livvets slut,
Liksom att komma längre, än härren stakat ut;
Vi reste ifrån Sverge med något öfvermod,
Vi kände ej det öde, som för oss därute stod.
3. Vi reste igenom den engelska ort
På vagnar och banor som fåglarna så fort.
Det var så skönt att skåda och landet få bese,
Men vi fördes så snart den lokalen förbi.

4. Och när vi kommo till den Liverpolska hamn,
Begynte ångerns tårar så stridt att bryta fram;
Det blef en hjärtans sveda i bröstet på hvar en,
Det taltes nu om Sverige och om vårt förra hem.

5. Här lades våra pängar tillsammans på en gång,
En växel sedan köptes uppå en engelsk bank,
Vi fingo dem utbyta mot guldets klart och fint,
Men att få dem tillbaka, det var oss nu förment.

6. Det skickades nu före till Nyorks ränteri,
Man fick dem aldrig skåda, man fick dem aldrig se;
Ty när man kom att fordra, var myntet taget ut,
Då blef en ryslig klagan, som skrifves om till slut.

7. Vi packades tillsammans uti ett osundt kvaf,
Det var för oss att skåda liksom en öppen graf,
Och födan, som vi fraktat ifrån vår svenska jord,
Den blef oss nu förbjudet att taga med ombord.

8. Här talas och här skrytes: »I fån ju må så väl,
Här fattas eder intet till kropp ej håller själ.»
Det fick man sedan finna, hur man bedragen var,
När hungern kändes komma, som icke lifvet spar.

9. Och när vi hade seglat en vecka eller två,
Ett mörker däcktet höljde och bredde sig därpå;
Vi kund' ej se hvarandra, knappt andas eller gå,
Det var en faslig plåga för stora och för små.

16. En fader måste bära sitt barn i famnen upp
Och det från däcket kasta i vida hafvet ut.
Det måste då väl tagit hans hjärta ganska svårt,
Ty döden genast klappade på faderns hjärta hårdt.
17. Och när vi ändtligt sträfvat till Kvebäcksstranden fram,
Där möter oss koleran, där stupar mången man;
Där var en ryslig jämmer med kvinnor och med män,
Ty alla lågo sjuka och bars i land med säng.
18. Om någon förr har skådat de mänskor, som var kvar,
Han hade säkert vågat, de ej desamma var.
Se de förfallna kroppar med blekhet uppå kind
Och ögat uti pannan, fördunkladt, fallit in!
19. O, härre gud, bevara hvar mänska på vår jord
Att ge sig så i fara och tro kolp'törers ord!
Det är ett kylningpulfver att här få taga in
För dem, som ämnar resa och har ett flyktigt sinn'.
20. I Sverge var af ålder ett folk så fromt och godt,
Men af naturen kommer, att de ofta spelat lott
Och låtit sig bedraga och kommit illa ut,
Det skett i forna dagar, det sker ock nu till slut.
21. En allmakt nu så lagat, vår gud har så beställt,
Att ogräs skall uppräckas här på vårt Sveas fält,
Som bindas skall i knippor och sedan sändas ut
Till långt aflägsna länder att högmod rota ut.

AUGUST BONDESONS VISBOK

FOLKETS VISOR

SÅDANA DE LEFVA OCH SJUNGAS
ÄNNU I VÅR TID

FÖRSTA BANDET

STOCKHÖLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

SVENSKT VISARKIVS
BIBLIOTEK

Skannat av Svensk Visarkiv (Statens musikverk)

Se Vis- och låtregistret: <http://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:statensmusikverk-6340>